

Ten geleide

“Het station waar we nu zijn aangekomen, het perron waarop ik nu sta, is het perron van het islamdebat. Een perron dat nooit aangelegd had moeten worden, een perron waarop ik nooit had willen staan maar een perron waarvan ik regelmatig aan den lijve ondervind dat ik er niet welkom ben.”

EBRU UMAR

Op 17 november 2010 zat de in 2015 overleden arabist prof. dr. Hans Jansen in *Pauw & Witteman* (nu: *Pauw*), het bekende debatprogramma op de Nederlandse openbare omroep NPO-VARA. Hij was gevraagd om zijn rol als getuige-deskundige toe te lichten in het eerste proces tegen Pvv-leider Geert Wilders naar aanleiding van bepaalde van diens uitspraken over de islam, en zijn islamkritische film *Fitna*. Jansen zei: “Op dit moment is er een trend om de voorhoede van de islam in alles ter wille te zijn. Met name links doet dat graag. En er is een trend om te zeggen: ja hoor eens, we moeten ons een beetje verzetten tegen de ideologie van de islam en we moeten eraan vasthouden dat de regelgeving in Nederland alleen uit gekozen organen, Tweede Kamer, gemeenteraad komt, en niet uit de handboeken voor de sharia.”

Vervolgens vroeg Jeroen Pauw om een voorbeeld te geven van “dat de voorhoede van de islam allerlei mogelijkheden krijgt, met name door links kennelijk, om hun agenda te plaatsen hier in deze samenleving”. Helaas kreeg Jansen een soort black-out. Hij slaagde er niet meteen in om een voorbeeld te noemen en probeerde de ongemakkelijke stilte op te vangen door te zeggen: “Het is altijd moeilijk om meteen een mooi voorbeeld te geven, ik vind eigenlijk dat het jullie taak [die van journalisten] is om die klaar te hebben liggen, maar goed ik zal mijn best doen.” Aan de debattafel klonk gelach en er ontstond wat rumoer. Waarop Jansen met sprekende voorbeelden kwam: “Ehsan Jami, dat is een jongen die wil ophouden met moslim te zijn – dat recht heeft ie volgens Nederlands recht –, die is in moeilijkheden gekomen en heeft een pak slaag

gehad op straat. Theo Van Gogh die nogal ruw in de mond was over, ja, onder andere de islam, die is, zoals je misschien weet, vermoord.”

Paul Witteman, de medemoderator van Pauw, kaatste direct de bal terug: “Niet [vermoord] door links.” Jansen leek daardoor van zijn stuk gebracht. Hij had kunnen antwoorden dat de moordenaar van Van Gogh, Mohammed Bouyeri, alsook de islamitische geweldplegers tegen Ehsan Jami, in Nederland *zijn* én er hun ding hebben kunnen doen als gevolg van enerzijds het immigratiebeleid en anderzijds de islampamperpolitiek van (onder meer) de linkerzijde. Na even aarzelen zei Jansen: “In het algemeen vind ik dat de islamisatie [islamisering] (...), het invoeren van steeds meer islamitische regels, dat is iets waar links in het algemeen vrede mee heeft.” Waarop Pauw: “Dat was eigenlijk mijn vraag (...), de vraag was: geef eens één voorbeeld waarin links dat dan doet, of rechts, het doet mij er niet toe wie het doet, maar dat dat gebeurt in deze samenleving wat u zo gevaarlijk vindt.” Jansen: “Het wordt een vreselijk afgang want ik kan zo gauw niks bedenken.”

Een ogenblik later wees Jansen erop dat PvdA-politicus Ahmed Marcouch (de huidige burgemeester van Arnhem), op kosten van de belastingbetaler en slechts enkele maanden na de jihadistische moord op Theo van Gogh, de gezaghebbende antisemitische en jihadterreurverheerlijkende islamgeestelijke Yusuf al-Qaradawi (evenals andere islamitische predikers) naar Amsterdam-West had willen halen. Jansen vond dat Marcouch de scheiding tussen Kerk en Staat in het gedrang had gebracht en stelde cynisch: “In mijn voorbije generatie is de scheiding van Kerk en Staat een absolute must.” Hoongelach was zijn deel. Dat wat Jansen zo treffend kwalificeerde als ‘beroepsmoslims’ – moslims die ervoor ijveren om (onderdelen van) de islamitische wet of sharia ingang te doen vinden in onze samenleving – en hun fellow-travellers voelden zich gesterkt en maakten zich vrolijk.

De o zo geleerde Hans, die ik persoonlijk goed heb gekend en van wie ik veel heb geleerd, verdiende dit niet. Met de bedreigde ex-moslim Ehsan Jami en de vermoorde vrijdenker Theo Van Gogh had hij wel degelijk belangrijke voorbeelden genoemd van islamisering, maar hij had nagelaten ze expliciet te koppelen aan de islamofiele en islampamperende houding en daden van al dan niet linkse beleidsmakers. Bovendien is alleen

al het feit dat arabist Hans Jansen bij *Pauw & Witteman* zat omdat de islamkritische politicus Geert Wilders (en niet bijvoorbeeld de christendomkritische Paul Cliteur) was aangeklaagd door een alliantie van politiek correcte activisten en slachtofferige beroepsmoslims ('juridische jihad'), een teken dat onze samenleving islamiseert.

Wie de boeken, essays, artikelen, studies en reeks columns van arabist prof. dr. Hans Jansen leest (zie zijn publicatielijst op arabistjansen.nl), weet dat hij, behalve humor, een enorme kennis had van de islam, het Arabisch, het Midden-Oosten en ook van het jodendom (inclusief het Hebreeuws) en het christendom. Als een van de weinigen in de Lage Landen begreep Jansen ook goed waarom en hoe precies onze samenleving bezig is te islamiseren. Als geen ander legde hij een giftige cocktail bloot: de kernopdracht van de islam ('islam' betekent 'onderwerping'), zijnde veroveren en onderwerpen (islamiseren); de tribale, slachtofferige, supremacistische, jihadistische psyche van de beroepsmoslim; de volgzame spirit van de vaak ook bange (niet-beroeps)moslim; en de heersende lafheid, decadentie, politieke correctheid en zelfhaat in onze verweesde samenlevingen (Pim Fortuyn). Het resultaat: capitulatiegedrag, de onderwerping van niet-moslims aan (beroeps)moslims en de islam of *dhimmitude*² en dus het islamiseren of islamitischer worden van onze samenleving. *Dhimmitude*, zo leerde Hans Jansen, is afgeleid van het Arabische woord *dhimmi* en betekent: een jood of christen die onder dwang het oppergezag en de superioriteit van de islam erkent, zich houden aan een reeks kleinerende, discriminerende regels en *jizya*, een aparte belasting, betaalt.³

Jansen heeft dat als volgt samengevat: "De islamitische strategie is erop gericht eerst Europa in te nemen, en strategisch is dat ongetwijfeld juist. Als Europa gevallen is, kan Israël niet zo veel moeite meer kosten, en daar komt Amerika heus achteraan. Om Europa te veroveren is bovendien waarschijnlijk opmerkelijk weinig geweld nodig. De demografie doet wat zij doet, en de incidentele sluipmoord op een cartoonist, schrijver of politicus die te hard te keer gaat, doet de rest. De Europese multiculturele elites buigen zich ver achterover om de islam ter wille te zijn, en zijn beslist niet van zins op de hoogte te raken van de geschiedenis van de expansie van de islam. Zelfs bij het CDA en de ChristenUnie [en in Vlaanderen de CD&V] bestaat er een wonderlijke tegenzin om zich

eens te verdiepen in de geschiedenis van de ondergang van het christendom onder de islam. Er kan nog geen stagiaire op het partijbureau voor worden vrij gemaakt. Tegelijkertijd stelt de heersende elite zich keihard op tegen islamcritici, die worden zo nodig, denk aan [de Nederlandse cartoonist] Gregorius Nekschot, door een peloton van de mobiele eenheid van hun bed gelicht, maar diezelfde mobiele eenheid wordt niet ingezet bij wangedrag door moslims, want dan geldt dat alles moet worden gedaan ‘om erger te voorkomen’. De leiders van de islamitische gemeenschappen hoeven zich verder niets te wensen. Onder zulke omstandigheden is het voldoende dat de tand des tijds zijn nuttige werk doet, en binnen enkele decennia is iedereen vergeten waarom je ook weer maar geen moslim moest worden. (...) Het einde nadert. De islamitische traditie levert over dat Mohammed gezegd heeft: *‘Man Zafirtum bihi min rijaal al-yahuud, fa-qtuluuh’*, ‘Doodt elke jodenman die in uw handen valt.’ Een cultuur of een godsdienst die van zulke bloeddorstige uitspraken geen afstand neemt, mag uitsluitend nog hopen te incasseren wat zij zelf anderen toewent. Wie gaat de strijd winnen? Het ziet er goed uit voor de islam, maar het is nog een beetje te vroeg om aan het voorspellen te gaan.”⁴

En dus zitten we in het zwakke, gefeminiseerde, narcistisch-hedonistische, verveelde, postmoderne Westen al vele jaren willens nillens in de fase van het ‘islamdebat’ (of wat daarvoor moet doorgaan). De Nederlands-Marokkaanse taalvirtuoos Hafid Bouazza schreef daarover: “Moslims zijn niet creatief, maar wel goed in het overnemen van termen en trucjes. Zolang ze hun beschimmelde religie maar in leven kunnen houden (al was het maar met een gesubsidieerde fietspomp). Westerlingen helpen wel een handje. Toen ze eenmaal het woord ‘debat’ leerden kennen, werd hun bekeringsdrang gebracht onder de term ‘debat’. In een onvergetelijke zin schreef Bas Heijne hierover dat moslims met iedereen in debat wilden, behalve met zichzelf. Voor ‘debat’ kan men ook ‘discussie’ invullen.”⁵

De Nederlandse columniste en vurig verdedigster van onze vrije samenleving Ebru Umar situeerde het treffend: “Het is 8 maart 2018, internationale vrouwendag en we houden in Rotterdam een islamdebat. Als je dat 45 jaar geleden tegen de eerste gastarbeiders had gezegd, hadden ze naar hun voorhoofd gewezen. De islam? Onderwerp van debat? Doe

ff normaal zeg. De islam is iets van thuis. Iets wat ze achtergelaten hebben. Iets uit de oudheid, iets wat achterhaald is. De islam is privé. Niet westers. Waarom zouden ze het überhaupt over de islam hebben? Laat staan in de toekomst!?! En toch overheerst de islam inmiddels in elke verkiezingsstrijd, beheerst het elk debat en zorgt het voor maatschappelijke spanningen. Waar is het misgegaan? (...) Ik heb hier geen antwoord op. Mijn grootste vijand [Erdogan] echter wel: 'Democratie is als een trein. We stappen uit wanneer we aankomen op het station dat wij wensen.' Het station waar we nu zijn aangekomen, het perron waarop ik nu sta, is het perron van het islamdebat. Een perron dat nooit aangelegd had moeten worden, een perron waarop ik nooit had willen staan maar een perron waarvan ik regelmatig aan den lijve ondervind dat ik er niet welkom ben. Als het nou alleen om mij zou gaan, zou ik nog mijn schouders erover kunnen ophalen. Maar helaas. Dankzij onze politici die moslims behandelden als special *snowflakes* met hun eigen *special rights* die voorrang hebben boven álles wat normaal is in Nederland, zijn we als Nederland onderweg naar een station waar ik en met mij vele vrouwen niet eens mogen uitstappen.⁶ Vul voor Nederland eender welk westers land in (in Oost-Europa en Oost-Azië is men slimmer). Ik sta dus mee op het 'perron van het islamdebat', omdat ik niet anders kan – omdat ik uit alle macht wil voorkomen dat via de voortschrijdende islamisering van onze samenleving het islamitische eindstation wordt bereikt.

Natuurlijk is het onnoemelijk veel waardevoller en interessanter om na te denken, te discussiëren en te schrijven over andere onderwerpen en uitdagingen, zoals milieu, economie, kunst, energie, mobiliteit, onderwijs, technologie, sport en wetenschap – zaken die onze vrije, geavanceerde samenleving in tegenstelling tot de islam wél vooruithelpen. Mijn vriendin, als seculiere Pers in Iran gedwongen opgegroeid onder de sharia, zegt het te gek voor woorden te vinden dat "jullie westerse, vrije, moderne maatschappij zich nu steeds meer moet bezighouden met de achterlijke islam". Hafid Bouazza schreef: "Zoals de moslims het woord allochtoon hebben bezet, zo bezet de islam de openbare orde, de vrije principes. (...) Ik heb ooit gezegd dat de islam het slechtste is wat Nederland [of West-Europa] is overkomen."⁷ Ik ben net zo islam-moe als vele andere mensen (moegetergd), maar de islamisering overstijgt al de rest en is een existentiële bedreiging: als we niet opstaan zal al het boven-

genoemde ondergeschikt en onderworpen worden aan islamitische mores en derhalve worden teruggeworpen in de tijd. Dat verval is reeds decennia geleden ingezet, en op microschaal manifesteert het zich vandaag overvloedig: op scholen, op trams, bussen en metro's, in ziekenhuizen, op straten en pleinen, aan gemeenteloketten en in dokterspraktijken.

Dit boek is dan ook geschreven uit grote bezorgdheid, frustratie en een soms overheersend gevoel van wanhoop. Een ramp voltrekt zich. Onze vrije, vrolijke en welvarende samenleving lijkt ten dode opgeschreven – op sommige vlakken ligt ze al op *intensive care*. Niet zelden immers worden islamcritici met de dood bedreigd waardoor ze zwaar moeten worden beveiligd, of ze worden juridisch vervolgd of op een of andere manier uit de samenleving gebannen of gebroodroofd. Ik wil met dit boek dan ook onderbelichte stemmen en noodkreten laten klinken, vooral die van ervaringsdeskundigen: ex-moslims en dissidenten die, net zoals de Sovjet-samizdat, beter dan wie ook inzien wat er aan het gebeuren is, maar die door de zogenaamde progressieven en het establishment worden verraden (maar wel au sérieux worden genomen door conservatieve denkers). Mijn en hun boodschap is bijzonder ongemakkelijk: een *inconvenient truth*.

De weerbarstige realiteit komt slechts sporadisch, versplinterd en gefilterd bij ons binnen, maar voor wie ze intensief volgt en de puzzelstukjes bij elkaar legt, komt de spreekwoordelijke islamitische ijsberg vanonder het topje tevoorschijn. Ik wil de lezer dan ook waarschuwen: wat hierna volgt is een opeenstapeling van gebeurtenissen en ervaringen en een aaneenrijging van stemmen en analyses. Ze laten een stapsgewijze, noodlottige ontwikkeling zien: de enorme en groeiende kwantiteit van islamiseringsfenomenen en -praktijken die op een gegeven ogenblik een kwalitatieve omslag naar een onvrije, geïslamiseerde samenleving zullen vormen – in heel wat wijken is het al zover. Ik wil u er dan ook op attenderen, lezer, zoals Multatuli herhaalde malen deed, dat dit een “eentonig verhaal” is. Wellicht zult u er, net zoals ik, soms moedeloos van worden, en kwaad. Maar voor onze vrije samenleving is het van levensbelang dat we het onder ogen zien én actie ondernemen.